

Susipažinkite su Biliu ir jo draugais

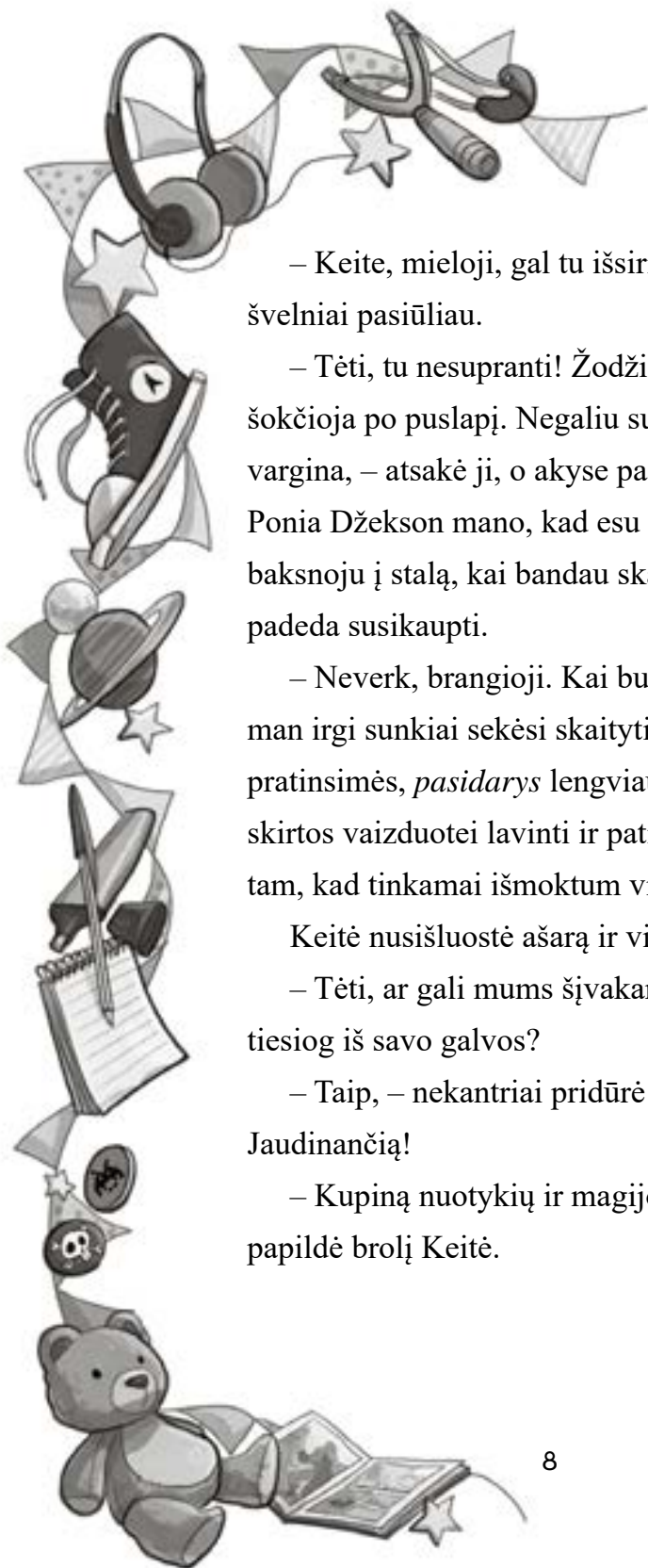

Ižanga

– **N**agi, kas nori pasakos? Kieno šįvakar eilė išrinkti knygą? – paklausiau.

Viena ranka džiaugsmingai šovė į viršų – Džesio, kaip įprasta. O kita, ne tokia nekantri, – jo sesers dvynės Keitės.

Džesiui labai patiko pasakos prieš miegą, ypač jei galėdavo išrinkti knygą ir skaityti kartu su manimi. Keitė buvo kur kas mažiau sužavėta. Ne dėl to, kad nepatiko pasakos, tiesiog skaityti jai sekėsi ne taip lengvai kaip broliui. Puikiai supratau, kaip ji jaučiasi, bet nenorėjau, kad pasiduotų.

– Keite, mieloji, gal tu išsirinksi šį vakarą? –
švelniai pasiūliau.

– Tėti, tu nesupranti! Žodžiai painiojasi ir
šokčioja po puslapį. Negaliu susikaupti – tai taip
vargina, – atsakė ji, o akyse pasirodė ašaros. –
Ponia Džekson mano, kad esu neklaužada, nes
baksnoju į stalą, kai bandau skaityti, bet man tai
padeda susikaupti.

– Neverk, brangioji. Kai buvau jaunesnis,
man irgi sunkiai sekėsi skaityti, bet jei nuolat
pratinsimės, *pasidarys* lengviau. Be to, pasakos
skirtos vaizduotei lavinti ir patirti stebuklą, o ne
tam, kad tinkamai išmoktum visus žodžius.

Keitė nusišluostė ašarą ir viltingai paklausė:

– Tėti, ar gali mums šįvakar papasakoti istoriją
tiesiog iš savo galvos?

– Taip, – nekantriai pridūrė Džesis. –
Jaudinančią!

– Kupiną nuotykių ir magijos! – entuziastingai
papildė brolių Keitė.

– Hmm... – apsimečiau, kad galvoju. –
Jaudinantis *ir* stebuklingas nuotykis...

Kambaryje tvyrojo vaikų nekantrumo sklidiną
tylą.

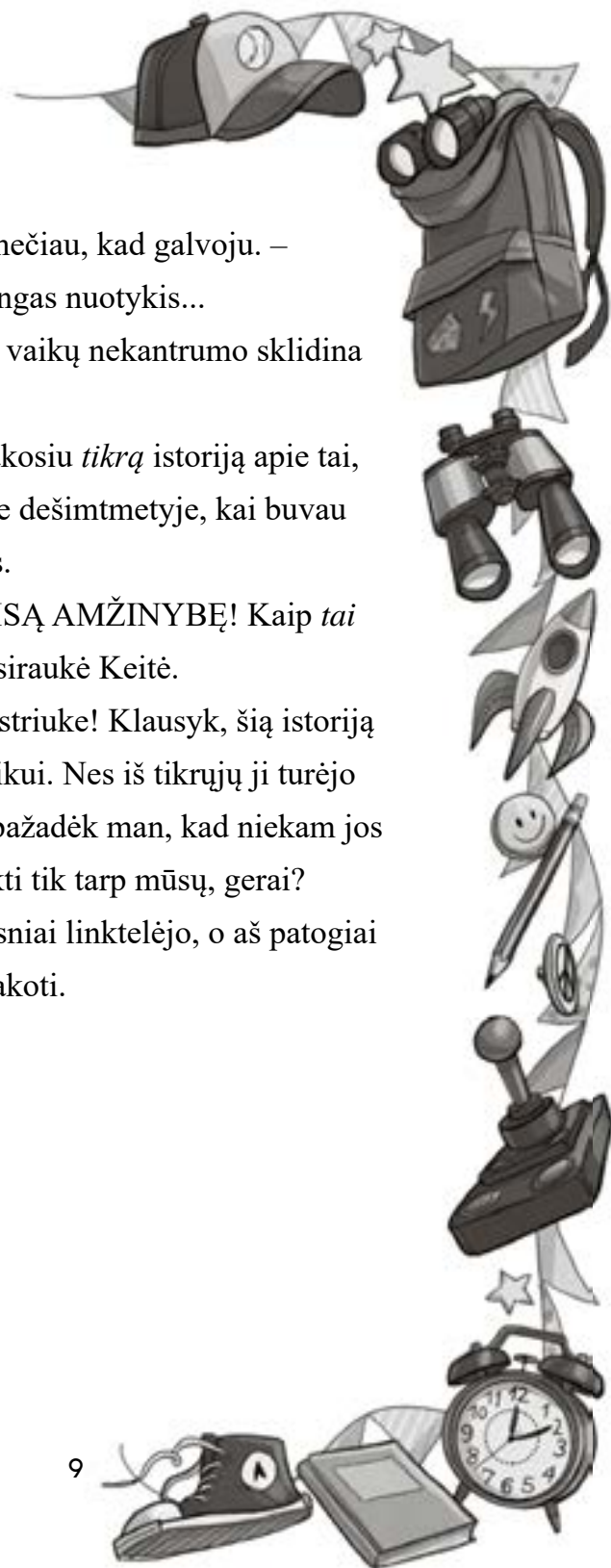
– Gerai, gal papasakosiu *tikrą* istoriją apie tai,
kas nutiko devintajame dešimtmetyje, kai buvau
maždaug jūsų amžiaus.

– Tai buvo prieš VISĄ AMŽINYBĘ! Kaip *tai*
gali būti įdomu?! – susiraukė Keitė.

– Ei! Tu, įžūli monstriuke! Klausyk, šią istoriją
saugojau tinkamam laikui. Nes iš tikrųjų ji turėjo
likti paslapytė... Todėl pažadėk man, kad niekam jos
nepasakosi. Tai turi likti tik tarp mūsų, gerai?

Keitė ir Džesis klusniai linktelėjo, o aš patogiai
įsitaisiau ir ėmiau pasakoti.

– Pradėkime...

1 skyrius

Diena, kai viskas prasidėjo

– **B**ili! Laikas keltis!
Bilis dar giliau įsirausė po antklode, kad negirdėtų balso, plėšiančio jį iš tobulo sapno apie gardžiausią sumuštinį su šonine...

– Nagi, Bili. Juk šeštadienis! Žinai, ką tai reiškia?

– Nereikia į mokyklą! – šūktelėjo Bilis ir pašoko, o visos mintys apie miegą kaipmat išgaravo.

– Taip, nereikia į mokyklą, – linktelėjo mama. Ji pabučiavo sūnų į skruostą ir nubraukė nuo veido išsitaršiusius šviesius plaukus.

Jos rankoje buvo lėkštė su traškia rūkyta šonine minkščiausiam ir puriausiam paplotėlyje. Tai štai

Milžiniškas Bilio nuotykis

iš kur tas gardusis sapnas. Jo mama gamino pačius GARDŽIAUSIUS sumuštinius su šonine! Paslaptis buvo raudonasis ir rudasis padažas – galėjai pamirkyti sumuštinį, sumaišyti abu padažus ir taip išgauti patį stebuklingiausią skonį.

– Žinai ką, mama? – šypsodamasis pasakė Bilis ir paėmė sumuštinį. – Manau, kad šiandien bus gera diena.

Diena, kai viskas prasidėjo

Bilis su mama ir tėčiu gyveno nedideliame kaimelyje, vadinamame Mažuoju Alvertonu, virš užėigos „Žalasis milžinas“. Ji stovėjo kalvos viršūnėje, nuo kurios atsivėrė kaimo panorama. Savaitgaliais užėigoje visada būdavo daug darbo, o tai reiškė laisvę Biliui. Tokiomis dienomis jis paprastai laiką leisdavo su trimis geriausiai pasaulyje draugais: Ana, Endžiu ir Džimiu. Jie buvo neišskiriami – viską darė kartu: lenktyniavo dviračiais, susigalvodavo įvairių žaidimų, kvailiojo ir tiesiog linksmai pramogaudavo.

Bilis ilgiausiai pažinojo Aną. Jie buvo geriausi draugai nuo pat tos dienos, kai pirmą kartą susitiko. Ana buvo bebaimė, be galo ištikima ir mokėjo prajuokinti Bilį net tada, kai jį kamuodavo prasčiausia nuotaika. Vien būdamas šalia Anos Bilis jautėsi drąsesnis ir narsesnis.

Kitas prie būrelio prisidėjo Endis. Biliui patiko, kad Endis niekad neveidmainiauja ir jaučiasi laimingas savo mažame pasaulėlyje. Be to, jis vienintelis pažįstamas žmogus, kuris mėgo pavalgyti

beveik taip pat kaip Bilis. Nors didžiulis draugo apetitas dažnai sukeldavo nemalonių, o kartais ir sprogstamų šalutinių reiškinių!

Prieš kelerius metus į jų kaimą iš Londono atsikraustė Džimis (jis pats save vadino „kokniu“, bet kiti nelabai žinojo, ką tai reiškia) ir prie trijų geriausių draugų greitai prisidėjo ketvirtas. Džimis buvo energingas ir kupinas gyvybės, bet to, visiškai *pamišęs* dėl gamtos – taip smarkiai, kad užsitarnavo Gamtininko pravardę! Džimis žinojo visut viską apie gyvūnus, vabzdžius ir augalus ir labai džiaugėsi ištrūkęs iš betoninio miesto, kuriame anksčiau gyveno, ir pagaliau atsidūręs gamtos apsuptyje.

Savo draugams jis parodė daugybę dalykų, kurių šie net neįtarė esant prie pat jų namų slenksčio, – jis tikėjo, kad po kiekvienu lapu ir šaka slepiasi ištisas sodo safaris. Mėgstamiausia Džimio frazė buvo: „Žvelk atidžiau ir atkreipk dėmesį!“ Jis visada sakydavo, kad taip elgiantis galima atrasti nuostabiausių dalykų.

O Bilis? Jei paklaustumėte jo draugų, jie pasakytų, kad jis ištikimas, malonus ir turi didžiausią širdį. Jis visada stengėsi įsijausti į kitų žmonių

Diena, kai viskas prasidėjo

padėti ir suprasti, kaip jie mato pasaulį. Be to, Bilis PAKVAIŠĖS dėl įrankių ir prietaisų. Kai nebūdavo su draugais, dažniausiai krapštydavosi savo namelyje aukštai tarp medžio šakų, taisydamas sugedusius prietaisus arba bandydamas padaryti iš jų ką nors nauja. Galbūt ne visuomet jam pavykdavo sukonstruoti *tiksliai tai*, ką buvo sumanęs, bet net ir tokiu atveju Bilio išradimai pasitarnaudavo.

Būtent dėl Džimio žavėjimosi gamta Bilis ir jo draugai neseniai užsibrėžė tikslą ištyrinėti savo kaimą ir jo apylinkes. Tačiau į vieną vietovę jie dar nebuvo įžengę... Tai Krioklių giria. Ji driekėsi palei kaimo pakraščius ir tęsėsi mylių mylias. Niekas ten niekada neidavo, nes girią supo aukšta titnago siena, todėl pakliūti į ją buvo beveik neįmanoma. Bet net ir be sienos kaimo gyventojai būtų vengę šios vietos, nes daugelį metų sklandė pasakojimai apie keistus nutikimus ir pavojingas ten gyvenančias būtybes.

